

Andrés
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΪ ΜΙ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ
ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ
ΑΝΘΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ
ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ
ΑΝΘΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HAWTHORN TREE FOREVER

Από τις Εκδόσεις Jiangsu Literature & Art, Πεκίνο 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δέντρο με τα λευκά άνθη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ai Mi

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Σωπάκης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ai Mi

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Beijing New Picture Film Co., Ltd
and Film Partner (2010) International, Inc., 2010. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2011, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-009-5

Η παρούσα έκδοση έγινε με τη συμβολή του China Book International (CBI) Office.

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΪ ΜΙ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ
ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ
ΑΝΘΗ

*Μετάφραση από τα κινεζικά:
Δημήτρης Σωτάκης*

1

Στις αρχές της άνοιξης του 1974, όταν η Τζινγκ Τσιόου ήταν ακόμη μαθήτρια λυκείου, επιλέχτηκε να συμμετάσχει στο πρόγραμμα επιλογής διδακτικής ύλης του σχολείου της, έχοντας ως αποστολή ένα ταξίδι στο χωριό Σι Τσουέν Πινγκ. Εκεί θα φιλοξενοούνταν από μια οικογένεια αγροτών για όσο διάστημα θα διαρκούσαν οι συνεντεύξεις που θα έπαιρναν από τους χωρικούς, οι οποίες θα περιλαμβάνονταν στη νέα ύλη του σχολικού βιβλίου, συμβολή του Ογδούου Λυκείου της πόλης Κ. Ωστόσο, οι φιλοδοξίες του διευθυντή της δε σταματούσαν εκεί. Αν το υλικό που θα συγκεντρωνόταν είχε πραγματικό ενδιαφέρον, ίσως το χρησιμοποιούσαν όλα τα λύκεια της πόλης, με μεγάλη μάλιστα επιτυχία. Και γιατί όχι, ίσως να ενδιαφερόταν ολόκληρη η επαρχία Λ και τελικά μπορεί να γινόταν δεκτό σε όλα τα σχολεία της κινεζικής επικράτειας, ένα γεγονός με μεγάλη ιστορική σημασία για την πόλη Κ, αφού θα κατείχε πλέον περίοπτη θέση στην ιστορία της εκπαίδευσης της χώρας.

Μπορεί σήμερα κάτι τέτοιο να φαίνεται αδιανόητο, να ακούγεται σαν μια καινοτομία εκείνης της εποχής, ενταγμένη στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων. Κι όμως, παρόμοιες μεθόδους στην παιδεία είχαν εφαρμόσει και πριν από την Πολιτιστική Επανάσταση φεουδαρχικά, καπιταλιστικά, αλλά και ρεβιζιονιστικά καθεστώτα. Ο μεγάλος τιμονιέρης, ο πρόε-

δρος Μάο, επισήμανε κάποτε ότι για αιώνες η Κίνα διοικούνταν από όμορφους λόγιους, χαριτωμένες κοπέλες, αυτοκράτορες και υπουργούς. Μετά την έναρξη της Πολιτιστικής Επανάστασης, τα σχολικά βιβλία ξαναγράφτηκαν, χωρίς όμως ιδιαίτερα καθοριστικές αλλαγές. Σήμερα οι Κινέζοι ξέρουν ότι ο αντιπρόεδρος Λιν Μπιάο* σκοτώθηκε στο ατύχημα που συνέβη κατά τη διάρκεια της απουσίας του, όταν το αεροσκάφος στο οποίο μετέβαινε συνετρίβη κοντά στο Όντορκαν της Μογγολίας, αλλά δε γνωρίζουμε ποια ύλη θα περιλάμβαναν σήμερα τα βιβλία, αν δεν είχε συμβεί το παραπάνω περιστατικό. Όσο για την επιλογή του υλικού από απλούς μαθητές, ήταν ένα σημάδι της βούλησης για μεταρρυθμιστικές αλλαγές στην παιδεία, από τις μάζες προς τις μάζες, αφού η ελίτ είναι πιο αδαής και η κατώτερη τάξη ευφρέστερη. Όλα στο όνομα της καινοτομίας.

Εκτός από την Τζινγκ Τσιόου επιλέχτηκαν ακόμη τρεις μαθητές, δύο κορίτσια κι ένα αγόρι, οι καλύτεροι του σχολείου στο μάθημα της έκθεσης. Τους ονόμασαν «Μεταρρυθμιστική ομάδα του Ογδούου Λυκείου της πόλης Κ». Μαζί τους θα ταξίδευε και ο κύριος Ντενγκ, επικεφαλής του εργατικού συνεταιρισμού, ο οποίος είχε περάσει τα τριάντα και όλη τη μέρα το μόνο που έκανε ήταν να τραγουδάει και να παίζει ερχου** . Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι επειδή ήταν πολύ αδύναμος και στο εργοστάσιο όπου εργαζόταν δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, τον έστειλαν να βοηθήσει αυτή τη σχολική αποστολή. Μαζί με τον κύριο Ντενγκ προστέθηκαν ακόμη δύο στην παρέα, ο κύριος Τσεν, αντιπρόεδρος του σχολείου, και ο κύριος Ντονγκ, φιλόλογος. Αυτή λοιπόν η επταμελής ομάδα, μια παγωμένη μέρα (στην αρχή της άνοιξης ο αέρας είναι πολύ ψυχρός σ' εκείνα τα μέρη) κίνησε για το χωριό Σι Τσουέν

---

* (1907-1971) Κινέζος στρατιωτικός, δεξί χέρι του Μάο Τσε Ντονγκ, σκοτώθηκε σε αεροπορικό ατύχημα στην προσπάθειά του να αποδράσει απ' την Κίνα μετά τη συμμετοχή του σε ομάδα πραξικοπηματιών. (Σ.τ.Μ.)

** Παραδοσιακό δίχορδο κινεζικό όργανο. (Σ.τ.Μ.)

Πινγκ. Το ταξίδι θα γινόταν με το λεωφορείο. Πρώτα έπρεπε να πάνε μέχρι το κέντρο της επαρχίας, διανύοντας μιαν απόσταση περίπου σαράντα πέντε χιλιομέτρων, σε μια διαδρομή με συνεχείς στροφές και πολλές στάσεις στο δρόμο. Από εκεί θα έπρεπε να συνεχίσουν περπατώντας μέχρι τον τελικό τους προορισμό, διασχίζοντας συνολικά μιαν απόσταση δεκαπέντε χιλιομέτρων.

Όταν η Τζινγκ Τσιόου και οι υπόλοιποι έξι έφτασαν στο κέντρο της επαρχίας, βρήκαν να τους περιμένει εκεί ο επικεφαλής του Σι Τσουέν Πινγκ, ο οποίος θα τους οδηγούσε στο χωριό. Ονομαζόταν Τζάο και τους υποδέχτηκε λέγοντάς τους συνεχώς πόσο σπουδαίος ήταν και πόση δύναμη είχε στο χωριό. Πράγματι, ο αρχηγός Τζάο είχε αποκτήσει φήμη καθώς το Σι Τσουέν Πινγκ συγκαταλεγόταν ανάμεσα στα προηγμένα χωριά στο πλαίσιο του προγράμματος «Διδαχτείτε τη γεωργία από το Ντατζάι»*, αλλά και από τη δράση του στον αγώνα κατά των Ιαπώνων. Ωστόσο, η Τζινγκ Τσιόου απογοητεύτηκε πάρα πολύ από το παρουσιαστικό του αρχηγού Τζάο: ένας μεσήλικας μετρίου αναστήματος, υπερβολικά αδύνατος και με ελάχιστα μαλλιά στο κεφάλι. Το πρόσωπό του ήταν τόσο συνηθισμένο, ώστε δεν ταίριαζε ούτε στο ελάχιστο με την εικόνα που είχε σχηματίσει η Τζινγκ Τσιόου στο μυαλό της για τους ήρωες. Τους φανταζόταν γεροδεμένους, με ηλιοψημένο πρόσωπο, παχιά φρυδιά και μεγάλα μάτια. Άρχισε να ανησυχεί. Πώς θα περιέγραφε τώρα στα γραπτά της το πρότυπο του ήρωα που είχε κατά νου, δηλαδή έναν ψηλό, ευφυή και αφοσιωμένο στην πατρίδα του άντρα;

Σίγουρα, σκέφτηκε, τα σχολικά βιβλία δε λένε πάντα την αλήθεια.

Η ομάδα των επτά, έτσι όπως ήταν στοιχισμένοι ο ένας πίσω από τον άλλο, με τα σακίδια τους περασμένα στον ώμο, έμοιαζε με στρατιωτικό λόχο. Κουβαλούσαν στους ώμους τους τα τυ-

---

* Καμπάνια του Μάο Τσε Ντονγκ με σκοπό να διδαχτούν οι Κινέζοι γεωργοί από το πρότυπο για τη γεωργία χωριό Ντατζάι. (Σ.τ.Μ.)

πικά σακίδια εκείνης της περιόδου, με τις τρεις οριζόντιες και τις δύο κάθετες γραμμές σε κάθε πλευρά. Κάθε σακίδιο περιείχε μερικά απαραίτητα προσωπικά αντικείμενα –οδοντόβουρτσas, ατομικό νιπτήρα*– και διάφορα άλλα είδη πρώτης ανάγκης.

«Αν διασχίσουμε το βουνό, η απόσταση μέχρι το χωριό είναι δέκα χιλιόμετρα· αν πάρουμε τη διαδρομή γύρω από τις τάφρους, η απόσταση είναι διπλάσια, ίσως και λίγο μεγαλύτερη... Έτσι όπως σας βλέπω όμως... Φαίνεστε αδύναμοι και φιλάσθενοι... έχετε και γυναίκες μαζί σας...» τους είπε ο αρχηγός Τζάο.

«Μην ανησυχείς για μας, είμαστε δυνατοί και αποφασισμένοι να τα καταφέρουμε. Σίγουρα θα είναι μια καλή άσκηση να διασχίσουμε το βουνό!» απάντησαν και οι επτά με μια φωνή.

Ο αρχηγός Τζάο μίλησε και πάλι: «Τότε, ας διασχίσουμε το βουνό, το σκαρφάλωμα είναι μια καλή άσκηση... Εξάλλου, φοβάμαι για εσάς τις “γυναίκες”, στην περίπτωση που θα χρειάζοταν να τσαλαβουτήσετε στις τάφρους...»

Οι «γυναίκες», όπως τις αποκάλεσε ο Τζάο, ένιωσαν άσχημα ακούγοντας αυτόν το χαρακτηρισμό, αφού στη διάλεκτο του χωριού τους «γυναίκα» σήμαινε την παντρεμένη, κάτι που δεν ταίριαζε σε κορίτσια. Ωστόσο, δεν έπρεπε να θυμώσουν μαζί του και δεν άσκησαν καμιά κριτική, κατανοώντας ότι ο Τζάο ήταν ένας απλοϊκός, φτωχός χωρικός που μιλούσε την απλή αυτή γλώσσα. Ήξεραν καλά ότι τους χώριζε μεγάλη απόσταση από τους φτωχούς απλοϊκούς χωρικούς, ένα συναισθηματικό χάσμα που καθιστούσε αδύνατη την εξοικείωση με τη μικροαστική τους ιδεολογία.

Ο αρχηγός Τζάο προσφέρθηκε να βοηθήσει τις «γυναίκες» κουβαλώντας τα σακίδιά τους, αλλά εκείνες αρνήθηκαν. Γιατί τις θεωρούσε τόσο εύθραυστες; Αφού του δήλωσαν ότι θα έκαναν την πεζοπορία ως άσκηση και σε τελική ανάλυση ακόμη βρισκόνταν στην αρχή, δε χρειάζονταν τη βοήθειά του.

---

* Κάτι που συνηθιζόταν εκείνη την περίοδο στην Κίνα: μικρές λεκάνες για πρόχειρο πλύσιμο του προσώπου, των χεριών και των ποδιών. (Σ.τ.Μ.)

Εκείνος δεν επέμεινε, απλώς πρόσθεσε: «Όταν δε θα μπορείτε άλλο, να μου το πείτε».

Με αφετηρία λοιπόν εκείνο το σημείο, ξεκίνησαν να διασχίσουν το βουνό. Μολονότι δεν ήταν ιδιαίτερα υψηλό, οι περισσότεροι άρχισαν γρήγορα να ιδρώνουν και να αισθάνονται κόπωση. Με το βάρος του σακιδίου στην πλάτη, έστω κι αν ήταν αυτές οι ελαφριές πάνινες τσάντες, γρήγορα άρχισαν να λαχανιάζουν. Έτσι ο αρχηγός Τζάο, που κι εκείνος αγκομαχούσε, βρέθηκε τελικά να κουβαλάει τον εξοπλισμό δύο «γυναικών».

Η Τζινγκ Τσιόου αποδείχτηκε δυνατή και παρόλο που το σακιδίο της τη βάραινε πολύ, επέμεινε να το κρατήσει. Άλλωστε, η σκληρή δουλειά και οι κακουχίες ήταν κάτι συνηθισμένο στη ζωή της, καθώς και η ίδια και η οικογένειά της είχαν τραβήξει πολλά κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης. Ο πατέρας της ήταν, όπως αποκαλούσε ο Μάο τους άνδρες αυτής της τάξης, «ιδιοκτήτης απόγονος» και η μητέρα της «αντιστασιακή από κούνια»*. Η Τζινγκ Τσιόου ανήκε στα προνομιούχα μορφωμένα παιδιά, σύμφωνα με τη ρήση του Μάο: «Κοιτάξτε τα συστατικά που αποτελούν το υπόβαθρο μιας οικογένειας. Δε φτάνει να στηρίζουν μόνο το ίδιο το υπόβαθρο, αλλά και τη συμπεριφορά της οικογένειας». Η Τζινγκ Τσιόου ήταν πράγματι καλή σε όλα. Ποτέ δε φοβήθηκε τη σκληρή δουλειά, αλλά ούτε και τον ίδιο το θάνατο, ενώ πάντα επεδίωκε να έχει καλές σχέσεις με τους άλλους.

Ο αρχηγός Τζάο, βλέποντάς τους όλους με κομμένη την ανάσα απ' το περπάτημα, βάλθηκε να τους εμπυχώνει: «Υπομονή... δεν είμαστε πολύ μακριά... κοντεύουμε... μόλις φτάσουμε στη λευκαγκαθιά**, θα ξεκουραστούμε».

Η λευκαγκαθιά έγινε για τους πεζοπόρους ό,τι το δαμάσκη-

---

* Αρνητικοί χαρακτηρισμοί του Μάο Τσε Ντονγκ για τους Κινέζους που δε συμμορφώνονταν με την ιδεολογία του. (Σ.τ.Μ.)

** Φυτό με λευκά άνθη και νόστιμους καρπούς, ευδοκίμει στην Κίνα. (Σ.τ.Μ.)

νο στο μύθο «Να σβήνεις τη δίψα σου παρατηρώντας τα δαμάσκηνα»*, η έμπνευση και ο στόχος τους.

Όταν η Τζινγκ Τσιόου άκουσε τη λέξη «λευκαγκαθιά», στην αρχή δεν κατάλαβε ότι επρόκειτο για φυτό. Στο μυαλό της ήρθε ένα σοβιετικό τραγούδι που είχε ακούσει χρόνια πριν από την εκπαιδευόμενη καθηγήτριά της της ρωσικής γλώσσας, μια εικοσιεξάχρονη κοπέλα από το τμήμα του πανεπιστημίου, στο Όγδοο Λύκειο της πόλης Κ. Η καθηγήτριά της λεγόταν Λιόου Γινγκ, πολύ όμορφη, ψηλή και γεροδεμένη, με κατάλευκο δέρμα. Είχε μύτη ελαφρώς ανασηκωμένη και ίσια, κι αν τα μάτια της δεν ήταν τόσο λοξά, άνετα θα την πέραναγες για ξένη. Πράγματι, έμοιαζε πολύ με ξένη, ειδικά αν πρόσεχες το σχήμα της μύτης. Πάντως, το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό της ήταν τα μάτια, τα οποία δε σχηματίζαν δυο λεπτές γραμμές, αλλά ήταν μεγάλα και εντυπωσιακά, όπως και τα βλέφαρά της, που άρεσαν σε όλους στην τάξη. Ο πατέρας της Λιόου Γινγκ ήταν επικεφαλής της δεύτερης διμοιρίας του πυροβολικού, αλλά εξαιτίας της σχέσης του με τον Λιν Μπιάο είχε αποπεμφθεί και από τότε η ζωή της είχε δυσκολέψει πολύ. Όμως αργότερα, όταν ήρθε στην εξουσία ο Ντενγκ Σιάο Πινγκ, ο πατέρας της ευτυχώς επέστρεψε στη θέση του και επανέφερε την κόρη του στο πανεπιστήμιο όπου φοιτούσε αρχικά. Βέβαια, το γιατί η Λιόου Γινγκ επέλεξε τις ρωσικές σπουδές ένας Θεός το ξέρει, αφού εκείνη την εποχή η εκμάθηση των ρωσικών ήταν πλέον σπάνια υπόθεση.

Μετά την εποχή του Μάο, τα ρωσικά δε διδάσκονταν στην Κίνα και πολλοί Άγγλοι καθηγητές είχαν έρθει στη χώρα, αφού υπήρχε προτίμηση για την εκμάθηση της αγγλικής. Λίγο αργότερα η Κίνα με τη Σοβιετική Ένωση έγιναν εχθροί. Οι Κινέζοι

---

* Παρομοίωση έμπνευσομένη από έναν κινεζικό μύθο με αυτόν τον τίτλο. (Σ.τ.Μ.)

αποκαλούσαν τους Ρώσους ρεβιζιονιστές, θεωρώντας ότι είχαν αναθεωρήσει τις αρχές του μαρξισμού-λενινισμού. Όσοι κάποτε μάθαιναν ρωσικά το γύρισαν στα αγγλικά.

Η πόλη Κ, όπου φοιτούσε η Τζινγκ Τσιού, χωριζόταν στα δύο από έναν ποταμό. Η κυκλοφορία στους δρόμους της πόλης ήταν άνετη και δεν υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα. Είναι άξιο απορίας γιατί το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε να στείλει όλους τους καθηγητές των ρωσικών εκεί. Το σχολείο τους ήταν το μόνο στην ευρύτερη περιοχή όπου μπορούσες να διδάχτεις ρωσικά και κάθε χρόνο έφταναν εκεί εκπαιδευόμενοι καθηγητές από το πανεπιστήμιο Λ. Αν ήθελε κάποιος να βρει άλλο σχολείο του οποίου την ύλη να περιλαμβάνονταν τα ρωσικά, έπρεπε να ψάξει στο γειτονικό νομό. Ωστόσο, ο πατέρας της Λιού Γινγκ, εκμεταλλευόμενος τη δύναμή του, δε χρειάστηκε να στείλει την κόρη του τόσο μακριά. Η Λιού Γινγκ αγαπούσε πολύ την Τζινγκ Τσιού. Όταν είχαν ελεύθερο χρόνο, τα δύο κορίτσια έκαναν παρέα και η Λιού Γινγκ μάθαινε στη μαθήτριά της διάφορα ρωσικά τραγούδια. Η «Λευκαγκαθιά» ήταν ένα απ' αυτά. Η εκμάθηση των τραγουδιών γινόταν μυστικά, αφού εκείνη την εποχή οτιδήποτε ρωσικό αποτελούσε ταμπού για τους Κινέζους. Άλλωστε, κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης ό,τι είχε ως θεματολογία την αγάπη απαγορευόταν, αφού θεωρείτο ότι διέφθειρε τους αστούς. Έτσι, το τραγούδι της «Λευκαγκαθιάς» ακουγόταν τότε σαν «πορνογραφικό», κάτι «παρακμιακό», μέχρι που μπορούσε να ταυτιστεί με «φτηνή σεξουαλική πράξη». Κι όλα αυτά επειδή οι στίχοι του τραγουδιού περιγράφουν την αγάπη δύο αγοριών για το ίδιο κορίτσι. Το κορίτσι, απ' την άλλη, θεωρεί ότι και τα δύο αγόρια είναι εξίσου καλά και δεν ξέρει ποιο να διαλέξει. Τότε ρωτάει τη λευκαγκαθιά και στο τέλος πάει ως εξής:

*Όμορφη μου λευκαγκαθιά, με τα λευκά σου λουλούδια
στα κλαδιά,*

Αγαπημένη μου λευκαγκαθιά... ανησυχώ τόσο...

Ποιος είναι πιο χαρισματικός, πιο γενναίος,

*ποιος θ' αντέξει μέχρι το τέλος,
Πες μου, σε παρακαλώ, αγαπημένη μου λευκαγκαθιά...*

Η Λιόου Γινγκ είχε επίσης πολύ όμορφη φωνή, «ξένο λαρύγγι», όπως λένε στην Κίνα. Η ίδια τη χαρακτήριζε «ιταλική, κατάλληλη για Bellcanto». Τις Κυριακές που δεν είχαν μαθήματα, η Λιόου Γινγκ πήγαινε στο σπίτι της Τζινγκ Τσιόου, όπου τραγουδούσε με την Τζινγκ Τσιόου να τη συνοδεύει στο ακορντεόν. Και το αγαπημένο της τραγούδι ήταν φυσικά η «Λευκαγκαθιά»: άραγε απλώς επειδή της άρεσε ή μήπως ήταν ερωτευμένη με δύο αγόρια και δεν ήξερε ποιο να διαλέξει; Άγνωστο...

Όταν λοιπόν η Τζινγκ Τσιόου άκουσε τον αρχηγό Τζάο να μιλάει για τη λευκαγκαθιά, νόμισε ότι γνώριζε κι εκείνος το τραγούδι. Σύντομα όμως συνειδητοποίησε ότι μιλούσε απλώς για ένα φυτό, και μάλιστα για ένα μεγάλο θάμνο στον οποίο όλοι πια ήθελαν να φτάσουν για να ξεκουραστούν.

Με το βάρος του σακιδίου της στην πλάτη και με τη ζέστη που τους ταλαιπωρούσε, η Τζινγκ Τσιόου είχε μουσκέψει στον ιδρώτα. Στα χέρια της κρατούσε μια τσάντα και από το βάρος είχαν πονέσει τα δάχτυλά της· έτσι, αναγκαζόταν να αλλάζει κάθε λίγο χέρι για να απαλύνει τον πόνο. Κάποια στιγμή που νόμιζε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο, άκουσε τον αρχηγό Τζάο να τους λέει: «Φτάσαμε στη λευκαγκαθιά, εδώ σταματάμε».

Η παρέα των επτά άκουσε την είδηση όπως ένας θανατοποινίτης μαθαίνει ότι του δόθηκε χάρη. Πήραν όλοι μια βαθιά ανάσα και χωρίς να κατεβάσουν τα σακίδια απ' τους ώμους τους, σωριάστηκαν στο έδαφος. Αφού ξεκουράστηκαν για λίγο και η αναπνοή τους ξανάγινε φυσιολογική, ο κύριο Ντενγκ ρώτησε: «Ποιο απ' όλα είναι η λευκαγκαθιά;»

«Αυτό εκεί!» απάντησε ο αρχηγός Τζάο, δείχνοντάς τους ένα μεγάλο θάμνο που βρισκόταν σε μικρή απόσταση από κει όπου είχαν σταματήσει.

Το χέρι της Τζινγκ Τσιόου διέγραψε την ίδια πορεία με κείνο του αρχηγού Τζάο, θέλοντας να σιγουρευτεί ότι είχε δει σωστά το φυτό που τους έδειχνε. Ήταν ένας θάμνος ψηλός γύρω στα εφτά μέτρα. Δεν την εντυπωσίασε όμως, ίσως επειδή τα κλαδιά του δεν καλύπτονταν από λευκά λουλουδάκια κι ούτε τα φύλλα του είχαν λαμπερό πράσινο χρώμα. Ένιωσε μια μικρή απογοήτευση. Η εικόνα που είχε σχηματίσει από το τραγούδι ήταν περισσότερο ποιητική απ' ό,τι έβλεπε εκείνη τη στιγμή.

Κάθε φορά που θυμόταν το τραγούδι της «Λευκαγκαθιάς», της ερχόταν στο νου μια συγκεκριμένη εικόνα: δύο νέα όμορφα αγόρια να στέκονται κάτω απ' το θάμνο περιμένοντας ανυπόμονα την αγαπημένη τους. Και τότε η κοπέλα, φορώντας ένα παραδοσιακό σοβιετικό φόρεμα, ξεπροβάλλε αργά μέσα απ' το λυκαυγές και τους πλησίαζε. Όταν όμως έφτανε κοντά στα αγόρια, κρυβόταν για να μην μπορούν πια να τη δουν. Και λυπημένη, ρωτούσε πάλι τη λευκαγκαθιά να της πει ποιο ήταν το κατάλληλο αγόρι γι' αυτήν.

Η Τζινγκ Τσιόου ρώτησε με περιέργεια τον αρχηγό Τζάο: «Αυτό το φυτό δεν έχει λευκούς ανθούς;»

Η ερώτησή της άγγιξε μια ευαίσθητη χορδή του αρχηγού Τζάο και για απάντηση τους διηγήθηκε μια μικρή ιστορία: «Κανονικά το φυτό έχει λευκά άνθη, αλλά κατά τη διάρκεια του πολέμου με τους Ιάπωνες, αμέτρητοι ήρωές μας σκοτώθηκαν στη ρίζα του απ' αυτούς τους διαβόλους. Το αίμα τους πότισε το χώμα γύρω απ' το θάμνο και σταδιακά, χάρη στο αίμα των ηρώων, τα άνθη άλλαξαν χρώμα και έγιναν κόκκινα και μεγαλύτερα».

Μερικοί έμειναν άναυδοι ακούγοντας αυτόν το μύθο.

«Δε θα έπρεπε να σημειώσετε ετούτη την πληροφορία;» προέτρεψε τους μαθητές ο κύριος Ντενγκ.

Οι μαθητές κατάλαβαν αμέσως ότι μ' αυτή τη διήγηση μόλις είχαν αρχίσει οι συνεντεύξεις και οι εργασίες τους· έτσι, αφού έβγαλαν τα τετράδιά τους, βάλθηκαν να γράφουν πυρετωδώς όσα είχαν ακούσει.

Ο αρχηγός Τζάο φαινόταν συνηθισμένος σ' αυτή τη διαδικα-

σία, ήταν κάτι που είχε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν. Τους μιλούσε και τα μολύβια τους αποτύπωναν με ταχύτητα τα λεγόμενά του. Όταν ύστερα από μισή ώρα τελείωσαν, είχαν συνηδαιοποιήσει ότι το συγκεκριμένο φυτό είχε υπάρξει μάρτυρας της ηρωικής αντίστασης του χωριού κατά των Ιαπώνων.

Έπειτα ξεκίνησαν ξανά την πορεία τους.

Καθώς απομακρύνονταν, η Τζινγκ Τσιόου έστρεφε κάθε τόσο το κεφάλι της και κοίταζε τη λευκαγκαθιά: δεν έβλεπε όμως τους ιαπωνικούς διαβόλους να εκτελούν τους ήρωες που τους είχε περιγράψει ο αρχηγός Τζάο αλλά ένα όμορφο αγόρι. Έδινε τη δική της ερμηνεία σ' ετούτη την άποψη της μικροαστικής ιδεολογίας, ήταν όμως αποφασισμένη να μάθει απ' αυτήν, από τους φτωχούς αγρότες της κατώτερης τάξης, με σκοπό να συγκεντρώσει ενδιαφέρον διδακτικό υλικό. Η ιστορία του φυτού σίγουρα θα περιλαμβανόταν στο νέο σχολικό βιβλίο· τι τίτλο όμως μπορούσε να της δώσει; Μήπως «Αιματοβαμμένη λευκαγκαθιά»; Όχι, θα ακουγόταν πολύ σκληρό. Μάλλον «Λευκαγκαθιά με κόκκινα άνθη». Ή μήπως καλύτερα «Το άνθος της κόκκινης λευκαγκαθιάς»;

2

Αφού ξεκουράστηκαν λίγο, φορτώθηκαν τα σακίδιά τους και ξεκίνησαν. Η Τζινγκ Τσιόου αισθανόταν ακόμη κουρασμένη· το υπόλοιπο της διαδρομής μέχρι να φτάσουν στο χωριό θεωρούνταν το πιο δύσκολο. Ήταν πολύ κουραστικό να κουβαλάνε όλα εκείνα τα πράγματα, να ξεκουράζονται και μετά να ξαναρχίζουν την πεζοπορία, κι όπως λέει η παροιμία: Το γλυκό πρέπει να ακολουθεί το πικρό γιατί, διαφορετικά, ο πόνος είναι μεγαλύτερος*. Ωστόσο, κανείς από την παρέα δεν παραπονέθηκε. Άλλωστε, το να προσπαθεί κάποιος να αποφύγει τις κακουχίες ήταν ένα χαρακτηριστικό της μικροαστικής τάξης και η Τζινγκ Τσιόου δεν ανήκε σ' αυτήν. Ανέκαθεν είχε την αγωνία μήπως τη στραβοκοιτάξουν, μήπως την κατηγορήσουν πως μεγάλωσε σ' ένα κακό οικογενειακό περιβάλλον, το οποίο την απομάκρυνε από τους απλούς ανθρώπους και την απομόνωνε στον εαυτό της. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί κάποιος να επιλέξει το οικογενειακό του περιβάλλον, είναι σε θέση όμως να επιλέξει το δρόμο που θα ακολουθήσει στο μέλλον.

Όπως και να 'χε, η Τζινγκ Τσιόου αισθανόταν τόσο καταπονημένη από την πεζοπορία και το κουβάλημα, ώστε ώρες ώρες

---

* Κινεζική παροιμία. (Σ.τ.Μ.)

ευχόταν να νεκρωθεί το σώμα της για να μην αισθάνεται τον πόνο στην πλάτη και στα χέρια. Αποφάσισε λοιπόν να εφαρμόσει την τακτική που πάντα την έσωζε σε παρόμοιες περιπτώσεις και την έκανε να παραβλέπει τον σωματικό πόνο. Η τακτική της δεν ήταν τίποτα περισσότερο απ' ό,τι η ίδια ονόμαζε «τυχαίες σκέψεις». Πράγματι, είχε την ικανότητα να βγαίνει κατά κάποιο τρόπο απ' το σώμα της και να ταξιδεύει σε άλλα μέρη, σαν να αποχωριζόταν το δικό της κέλυφος μπαίνοντας στα σώματα άλλων ανθρώπων, ζώντας μια τελείως διαφορετική ζωή. Χωρίς να το καταλάβει, στο μυαλό της ήρθε η λευκαγκαθιά. Είδε τη σκηνή: τον Κινέξο αιχμάλωτο δεμένο πάνω στο θάμνο από τους εχθρούς και αμέσως μετά, σαν μια εναλλασσόμενη εικόνα, εμφανίστηκε μπροστά της ένα όμορφο αγόρι από τη Ρωσία, φορώντας λευκό πουκάμισο.

Την επόμενη στιγμή η Τζινγκ Τσιόου φαντάστηκε ότι βρισκόταν εκείνη στη θέση της μικρής προβληματισμένης Ρωσίδας που δεν ήξερε ποιο από τα δύο αγόρια να αγαπήσει, και σαν να μην έφτανε αυτό, είχε να αντιμετωπίσει κι ένα καινούργιο δίλημμα: αν έπρεπε να τραβήξει προς το μονοπάτι του κομμουνισμού ή του εκσυγχρονισμού.

Κάποια στιγμή, όταν είχαν φτάσει στο ψηλότερο σημείο του βουνού, ο αρχηγός Τζάο κοίταξε προς τα κάτω και είπε: «Αυτό είναι το Σι Τσουέν Πινγκ». Μετά τους έδειξε με το χέρι προς την κατεύθυνση της πεδιάδας.

Μερικοί έτρεξαν κοντά του για να αντικρίσουν επιτέλους το χωριό. Από κείνο το σημείο μπορούσαν να δουν ένα μεγάλο ποτάμι που τα νερά του είχαν όλες σχεδόν τις αποχρώσεις του πράσινου. Διέγραφε την ελικοειδή πορεία του από τους πρόποδες του βουνού μέχρι το βάθος της πεδιάδας και γύρω απ' το χωριό. Το Σι Τσουέν Πινγκ, λουσμένο στο ανοιξιάτικο φως, ήταν στ' αλήθεια πιο όμορφο από κάθε άλλο χωριό που είχε επισκεφθεί στο παρελθόν η Τζινγκ Τσιόου, ένα υπέροχο, μοναδικό θέαμα.

Από την κορυφή του βουνού είχαν μια πανοραμική θέα του τοπίου που απλωνόταν μπροστά στα μάτια τους· από εκείνο το

σημείο μπορούσαν να δουν ολόκληρο το χωριό: το λιβάδι σαν ένα μικρό, σπάνιο καφεπράσινο διαμάντι και παραδίπλα τα μικρά σπιτάκια, διάσπαρτα εδώ κι εκεί σε ολόκληρο τον κάμπο. Ανάμεσα στα σπίτια, στο κέντρο του κάμπου, τους φάνηκε ότι υπήρχε ένα μεγάλο φράγμα.

Τότε μίλησε ο αρχηγός Τζάο, δείχνοντας προς το χωριό: «Εκεί μαζευόμαστε για τις συνεδριάσεις της ομάδας παραγωγής*». Στη συνέχεια τους εξήγησε τον τρόπο οργάνωσης των ομάδων παραγωγής στην επαρχία Κ. Κάθε χωριό διέθετε τη δική του ομάδα παραγωγής και στην πραγματικότητα το αξίωμά του ήταν γραμματέας της ομάδας, αλλά είχαν συνηθίσει να τον αποκαλούν «αρχηγό Τζάο».

Κατέβηκαν την πλαγιά του βουνού. Η πρώτη στάση έγινε στο σπίτι του αρχηγού Τζάο, το οποίο βρισκόταν πολύ κοντά στο ποτάμι που είχαν αντικρίσει από ψηλά. Εκείνη την ώρα βρισκόταν εκεί μόνο η γυναίκα του αρχηγού Τζάο, την οποία τους προέτρεψε να αποκαλούν Ντα Μα** . Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας απουσίαζαν, μερικοί βρίσκονταν στο χωράφι κι άλλοι στο σχολείο. Αφού ξεκουράστηκαν κι έβαλαν κάτι πρόχειρο στο στόμα τους, ο αρχηγός Τζάο φρόντισε για τη διαμονή τους. Ο αντιπρόεδρος Τσεν και το αγόρι, ο Γουάνγκ Τζιεν Κανγκ, θα έμεναν στο σπίτι κάποιου χωρικού.

Ο δάσκαλος Ντενγκ θα έμενε στο χωριό μία ή δυο μέρες, ίσα για να βοηθήσει λίγο τα παιδιά με τα μαθήματα, και μετά θα επέστρεφε στο σχολείο του· επομένως, κάπου θα βολευόταν. Δυστυχώς, τα κορίτσια δεν μπορούσαν να μείνουν και τα

---

* Κατά την περίοδο της Πολιτιστικής Επανάστασης, κάθε χωριό διέθετε μια τέτοια ομάδα, με σκοπό την καλύτερη λειτουργία του χωριού, την επίλυση των αγροτικών ζητημάτων και των προβλημάτων του τόπου γενικά. (Σ.τ.Μ.)

** Ντα Μα, δηλαδή Μεγάλη Μαμά, κάτι που υποδήλωνε το σεβασμό των παιδιών στο πρόσωπό της. (Σ.τ.Μ.)

τρία μαζί. Κάποιος χωρικός είχε ήδη προτείνει να τους παραχωρήσει ένα απ' τα δωμάτια του σπιτιού του, αλλά δε χωρούσαν πάνω από δύο άτομα.

Ο αρχηγός Τζάο πήρε την υπόθεση πάνω του και είπε στις κοπέλες: «Μία από σας πρέπει να κοιμηθεί εδώ, στο σπίτι μου. Δυστυχώς, δεν υπάρχει ελεύθερο δωμάτιο· άρα, όποια μείνει θα κοιμηθεί μαζί με τη μικρή μου κόρη».

Οι τρεις κοπέλες κοιτάχτηκαν, απρόθυμες να μοιραστούν το κρεβάτι της κόρης του. Η Τζινγκ Τσιούου επειδή κατάλαβε ότι πολύ δύσκολα θα βρισκόταν μια λύση, πήρε την πρωτοβουλία και είπε κοιτάζοντας τις άλλες δύο: «Μείνετε εσείς οι δύο μαζί, θα κοιμηθώ εγώ στο σπίτι του αρχηγού Τζάο». Οι άλλες φυσικά συμφώνησαν χαρούμενες.

Δεν κανόνισαν κάποια δραστηριότητα για κείνη τη μέρα. Φρόντισαν μόνο να ξεκουραστούν, να τακτοποιηθούν και το βράδυ προγραμματίσαν να συναντηθούν με τον αρχηγό Τζάο για να δειπνήσουν μαζί. Την επομένη θα ξεκινούσαν επισήμως τις συνεντεύξεις με τους αγρότες για την επιλογή του διδακτικού υλικού, αλλά ταυτόχρονα θα βοηθούσαν τους χωρικούς της κατώτερης τάξης στις δουλειές τους στα χωράφια.

Ο αρχηγός Τζάο οδήγησε τους φιλοξενούμενους στις κατοικίες όπου θα έμεναν, μόνο η Τζινγκ Τσιούου με την Ντα Μα έμειναν στο σπίτι. Η Ντα Μα τη συνόδευσε στο δωμάτιο της κόρης της για να αφήσει τις αποσκευές της. Το δωμάτιο, όπως όλα τα δωμάτια των αγροτικών οικογενειών που είχε επισκεφθεί η Τζινγκ Τσιούου στο παρελθόν, ήταν σκοτεινό, μ' ένα μόνο μικρό παράθυρο χωρίς τζάμια και μ' ένα κομμάτι χαρτιού να καλύπτει το άνοιγμά του. Η Ντα Μα άναψε το φως, αλλά το δωμάτιο δε φωτίστηκε ιδιαίτερα, μόλις που μπορούσες να διακρίνεις τα έπιπλα. Δεν ήταν μεγαλύτερο από δεκαπέντε τετραγωνικά, αλλά το βρήκε περιποιημένο και πεντακάθαρο. Το κρεβάτι ήταν μικρότερο από διπλό, για δύο άτομα έπεφτε στενό, αλλά σε γενικές γραμμές της φάνηκε εντάξει.

Από πάνω είχαν στρώσει ένα λευκό σεντόνι, το οποίο ήταν

τόσο σκληρό, ώστε περισσότερο έμοιαζε με χαρτί παρά με ύφασμα. Το πάπλωμα ήταν διπλωμένο, κι έτσι δε φαίνονταν καλά τα λουλουδάκια του σχεδίου του. Για μια στιγμή σκέφτηκε να ξεδιπλώσει το πάπλωμα και να το απλώσει στο κρεβάτι, αλλά στο τέλος αποφάσισε, τουλάχιστον για κείνη τη μέρα, να χρησιμοποιήσει το δικό της πάπλωμα. Οι επισκέψεις των μαθητών σε αγροτικές περιοχές εκείνη την εποχή στην Κίνα, κατά τις οποίες εξετάζαν τις συνθήκες της περιόδου, είχαν πολλές ομοιότητες με τις επισκέψεις του στρατού της 8ης Διαδρομής*. Το σκεπτικό ήταν το ίδιο: οποιοδήποτε αντικείμενο των χωρικών χρησιμοποιούνταν, έπρεπε μετά τη χρήση του να επιστραφεί άθικτο στον ιδιοκτήτη του.

Δίπλα στο παράθυρο υπήρχε ένα τραπεζάκι με γυάλινη επιφάνεια για να τοποθετούν φωτογραφίες, κάτι που θεωρούνταν πολυτέλεια εκείνη την περίοδο. Η Τζινγκ Τσιόου δεν κατάφερε να αντισταθεί και πλησίασε για να ρίξει μια ματιά.

Η Ντα Μα φαίνεται ότι δεχόταν συχνά επισκέπτες. Ήταν ιδιαίτερα ομιλητική και πολύ φιλική. Πλησίασε στο τραπεζάκι και βάλθηκε να εξηγεί στην Τζινγκ Τσιόου ποιους απεικόνιζαν. Ο πρώτος που της έδειξε ήταν ο μεγαλύτερος γιος της, ο Τζι Χονγκ. Ήταν ψηλός, όμορφος και η Τζινγκ Τσιόου δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ήταν γιος τους, τόσο πολύ δεν τους έμοιαζε. Η Ντα Μα της είπε ότι ο Τζι Χονγκ δούλευε στο ταχυδρομείο της Γιαν Τζια Χε και ερχόταν σπίτι μια φορά τη βδομάδα. Δίπλα στο γιο πόζαρε η σύζυγός του, η Τζου Χουέι, δασκάλα του χωριού, ψηλή και όμορφη, με έξυπνο βλέμμα, πολύ ταιριαστή με τον άντρα της. Στη διπλανή φωτογραφία ήταν η μεγαλύτερη κόρη της οικογένειας, η Σιόου Τζι, που κι αυτή είχε πολύ έξυπνα μάτια. Είχε αποφοιτήσει απ' το λύκειο και εργαζόταν στο χωριό. Δίπλα της, η δεύτερη κόρη της οικογένειας, η Σιόου

---

* Τακτικός στρατός της κυβέρνησης του Μάο κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης. (Σ.τ.Μ.)

Φανγκ, ήταν τελείως διαφορετική από την αδελφή της, με πεταχτό πιγούνι και πολύ μικρότερα μάτια. Η Σιόου Φανγκ πήγαινε στο λύκειο του Γιαν Τζια Χε και γυρνούσε στο σπίτι μία ή δύο φορές την εβδομάδα.

Πάνω που είχαν πιάσει την κουβέντα, μπήκε στο σπίτι ο μικρός γιος της οικογένειας. Ο αρχηγός Τζάο του είχε αναθέσει να κουβαλήσει νερό για το μαγείρεμα και να προσκαλέσει τους επισκέπτες για το δείπνο.

Η Τζινγκ Τσιόου τον χαιρέτησε. Το αγόρι δεν έμοιαζε καθόλου με τον αδελφό του, περισσότερο θύμιζε τον αρχηγό Τζάο, τα χαρακτηριστικά τους ήταν ολόιδια. Η Τζινγκ Τσιόου αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν τα τέσσερα αδέρφια να είναι τόσο διαφορετικά μεταξύ τους. Μάλλον οι γονείς είχαν βάλει τα δυνατά τους με τα δύο πρώτα παιδιά, πετυχαίνοντας το καλύτερο αποτέλεσμα, ενώ μετά το άφησαν στην τύχη, λες κι έπαιζαν κάποιο παιχνίδι με τον Δημιουργό, σκέφτηκε.

Η Ντα Μα ήταν πολύ καλή και ευγενική κι έκανε τους άλλους να νιώθουν βολικά και άνετα με τον τρόπο της. Μιλούσε ξεστά και τρυφερά κι αμέσως σ' έκανε να αισθάνεσαι μεγάλη οικειότητα μαζί της.

«Αυτός είναι ο αδελφός* σου και λέγεται Τζι Γκανγκ», είπε στην Τζινγκ Τσιόου δείχνοντας το γιο της.

Η Τζινγκ Τσιόου δεν ένιωθε πολύ άνετα να τον αποκαλεί έτσι και απλώς του είπε: «Θα πας να κουβαλήσεις νερό; Θα έρθω να σε βοηθήσω».

Ο Τζι Γκανγκ έδειχνε πολύ ντροπαλός. Χωρίς να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα, απάντησε: «Θέλεις να κουβαλήσεις νερό;»

«Ναι», αποκρίθηκε η Τζινγκ Τσιόου. «Δεν το έχω ξανακάνει... έχω πάει πολλές φορές στην εξοχή, αλλά δεν έτυχε να...»

«Θέλεις να βοηθήσεις;» τη διέκοψε η Ντα Μα. «Εγώ θα πάω

---

* Τρόπος προσφώνησης αντί του ονόματος που δηλώνει οικειότητα ανάμεσα σε δύο πρόσωπα. (Σ.τ.Μ.)

στον κήπο να κόψω δυο λαχανικά για το φαγητό. Εσύ, αν θες, πήγαινε μετά στο ποτάμι να τα πλύνεις». Η Ντα Μα βγήκε για να φέρει ένα μεγάλο καλάθι από την αυλή.

Τα δυο παιδιά έμειναν για λίγο μόνα τους, το αγόρι φαινόταν πολύ αμήχανο· ξαφνικά, έτρεξε προς τον κήπο για να φέρει έναν κουβά. Έπειτα από λίγο η Ντα Μα επέστρεψε με τα λαχανικά, τα έδωσε στην Τζινγκ Τσιόου και ετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν για το ποτάμι.

«Φύγαμε!» είπε η Τζινγκ Τσιόου. Μπροστά, κατά μήκος του ποταμού, πήγαινε το αγόρι κι εκείνη το ακολουθούσε κρατώντας το καλάθι. Δύο στενά μονοπάτια οδηγούσαν στην όχθη.

Προχωρώντας, συνάντησαν μια παρέα αγοριών, τα οποία άρχισαν αμέσως να πειράζουν τον Τζι Γκανγκ: «Τι έγινε, Τζι Γκανγκ; Ο πατέρας σου σου βρήκε νύφη, και μάλιστα πρωτευουσιάνα; Ανέβηκαν λοιπόν οι μετοχές σου!»

Ο Τζι Γκανγκ άφησε τον κουβά και βάλθηκε να τρέχει πίσω τους θυμωμένος.

«Έλα, άσ' τους, μην τους δίνεις σημασία», του φώναξε η Τζινγκ Τσιόου.

Εκείνος επέστρεψε, πήρε τον κουβά και κατευθύνθηκε προς το ποτάμι. Η Τζινγκ Τσιόου αναρωτήθηκε τι σόι παιδιά ήταν αυτά και γιατί έβρισκαν αστείο να πειράζουν τον Τζι Γκανγκ.

Όταν έφτασαν στο ποτάμι, ο Τζι Γκανγκ φάνηκε αποφασισμένος να μην αφήσει την Τζινγκ Τσιόου να πλύνει τα λαχανικά, αφού τα νερά ήταν παγωμένα και τα χέρια της είχαν μουδιάσει απ' το κρύο. Η Τζινγκ Τσιόου προσπάθησε να τον μεταπείσει, αλλά μάταια. Απλώς στεκόταν εκεί και τον κοίταζε που έπλενε. Μόλις τελείωσε με το πλύσιμο των λαχανικών, γέμισε τον κουβά με νερό.

«Δε με άφησες να πλύνω, άσε με τουλάχιστον να κουβαλήσω το νερό», διαμαρτυρήθηκε η Τζινγκ Τσιόου.

Ο Τζι Γκανγκ έκανε σαν να μην την άκουσε, φόρτωσε στον ώμο του τον κουβά και τα λαχανικά και πήραν το δρόμο για το σπίτι. Όταν έφτασαν, ο Τζι Γκανγκ έφυγε πάλι και η Τζινγκ Τσιόου θέλησε να βοηθήσει την Ντα Μα στο μαγείρεμα, αλλά

κι εκείνη δεν την άφησε. Τότε ξύπνησε και ο μικρός ανιψιός του Τζι Γκανγκ.

«Χουάν Χουάν, πήγαινε με τη θεία* Τζινγκ Τσιόου να φωνάξεις το θείο για το φαγητό», φώναξε η Ντα Μα.

Η Τζινγκ Τσιόου δεν πρόλαβε να σκεφτεί ποιον εννοούσε η Ντα Μα. Μήπως ο αρχηγός Τζάο είχε και τρίτο γιο;

Η Ντα Μα συνέχισε ρωτώντας τον μικρό Χουάν Χουάν: «Ξέρεις πού βρίσκεται ο θείος τώρα;»

«Ναι, στην εξελευνητική ομάδα!»

«Εξερευνητική, όχι εξελευνητική, να μιλάς καθαρά!» παρατήρησε τον μικρό η Ντα Μα.

Το αγοράκι βάλθηκε να τραβάει την Τζινγκ Τσιόου απ' το χέρι: «Έλα, πάμε στην εξελευνητική ομάδα, ο θείος μου δίνει πάντα καραμέλες!» Ο Χουάν Χουάν βγήκε τρέχοντας και η Τζινγκ Τσιόου τον ακολούθησε. Αφού περπάτησαν λίγο, το αγόρι ξαφνικά σταμάτησε. «Πόνεσαν τα πόδια μου, πάρε με αγκαλιά», είπε στην Τζινγκ Τσιόου.

Εκείνη έβαλε τα γέλια. Το παιδί όμως της φαινόταν αρκετά βαρύ. Σαν να μην της έφτανε η ατέλειωτη πεζοπορία μέχρι το χωριό, τώρα έπρεπε να κουβαλήσει και τον Χουάν Χουάν. Μην έχοντας άλλη επιλογή όμως, τον πήρε αγκαλιά. Κάθε λίγο η Τζινγκ Τσιόου ρωτούσε το μικρό αν ήξερε πού πήγαιναν και μήπως είχαν χάσει το δρόμο.

Κάποια στιγμή η Τζινγκ Τσιόου αποφάσισε να ξεκουραστεί για λίγο. Καθώς όμως άφηγε τον Χουάν Χουάν κάτω, άκουσε τον ήχο ενός ακορντεόν. Της έκανε μεγάλη εντύπωση που σ' εκείνη την περιοχή υπήρχε κάποιος που ήξερε να παίζει ακορντεόν. Ναι, δεν έκανε λάθος, και μάλιστα έπαιζε το «Ιππικό εμβατήριο», ένα γρήγορο κομμάτι που είχε μελετήσει κι εκείνη στο παρελθόν, χωρίς όμως να το παίζει πολύ καλά. Το δεξί της χέρι τα κατάφερε καλά, αλλά το αριστερό δεν ακολουθούσε· το συγκεκριμένο κομ-

---

* Προσφώνηση σεβασμού. (Σ.τ.Μ.)

μάτι ήθελε μεγάλη δεξιOTECHNIA. Ωστόσο, εκείνος που έπαιξε το «Ιππικό εμβατήριο» είχε εξίσου καλό δεξί όσο και αριστερό χέρι.

Η μουσική που έφτανε στ' αυτιά της ήταν τόσο ζωντανή, σαν να έτρεχαν μπροστά στα μάτια της αμέτρητα κοπάδια αλόγων, σαν τον δυνατό άνεμο ή σαν τα σύννεφα στον ουρανό.

Ο ήχος του ακορντεόν ερχόταν από την πλευρά όπου υπήρχαν μερικά σπίτια πολύ διαφορετικά από εκείνα των κατοίκων του χωριού.

Δεν έμοιαζαν με μονοκατοικίες, αλλά με ένα σύνθετο οικοδόμημα όπου το ένα σπίτι ενωνόταν με το διπλανό του. Εκεί λοιπόν πρέπει να βρισκόταν η «εξελευνητική ομάδα».

«Είσαι σίγουρος ότι εδώ μένει ο θεός σου;» ρώτησε η Τζινγκ Τσιόου το αγόρι.

Ξαφνικά, ο Χουάν Χουάν ξέχασε την κούρασή του, ξέφυγε απ' την Τζινγκ Τσιόου και άρχισε να τρέχει σαν τρελός προς τη μεριά των σπιτιών. Όσο πλησίαζαν, τόσο ο ήχος του ακορντεόν γινόταν ολοένα και πιο δυνατός και ξεκάθαρος. Τώρα δεν έπαιξε το «Ιππικό εμβατήριο», αλλά το τραγούδι της «Λευκαγκαθιάς». Στο ακορντεόν προστέθηκε και μια αντρική φωνή: κάποιος τραγουδούσε.

Από τον τρόπο που έφτανε ο ήχος στ' αυτιά της, κατάλαβε ότι ο τραγουδιστής ήταν απασχολημένος και με άλλες δραστηριότητες: τότε ακουγόταν ότι μασουλούσε και τότε ότι ασχολιόταν με κάτι άλλο· έτσι, η φωνή του άλλοτε εξασθενούσε και άλλοτε δυνάμωνε. Κι όμως αυτή η ανεμελιά στον τρόπο που τραγουδούσε έκανε το τραγούδι πολύ ελκυστικό.

Η Τζινγκ Τσιόου ένιωσε να μαγεύεται, σαν να είχε μεταφερθεί ξαφνικά σε έναν κόσμο παραμυθένιο. Καθώς έπεφτε το σούρουπο και ο καπνός από τα σπίτια έβγαινε απ' τις καμινάδες, ο αέρας ανέδιδε τη φρεσκάδα του ορεινού χωριού και όλες αυτές οι εικόνες αναμειγνύονταν με τον ήχο του ακορντεόν και τη χαμηλή φωνή εκείνου που τραγουδούσε.

Ξαφνικά, ο συγκεκριμένος τόπος της φάνηκε αρκετά ζεστός και οικείος· ένιωσε μια συγκίνηση που δεν μπορούσε να εξηγή-

σει από πού πήγαζε. Ήταν αναμφισβήτητα αισθήματα που δημιουργούνται μέσα σε μια τέτοια ατμόσφαιρα μικροαστικού περιβάλλοντος.

Ο Χουάν Χουάν έτρεξε προς την πόρτα του τρίτου κατά σειρά σπιτιού. Μόλις μπήκε μέσα, η μουσική σταμάτησε. Η Τζινγκ Τσιόου υπέθεσε ότι εκείνος που έπαιζε ακορντεόν ήταν ο θείος του, δηλαδή ο τρίτος γιος του Τζάο. Ήταν περίεργη να τον δει άραγε έμοιαζε στο μικρό ή στο μεγάλο γιο της οικογένειας; Ευχήθηκε να μοιάζει περισσότερο στον Τζι Χονγκ, μιας κι ο υπέροχος ήχος που έβγαινε απ' το ακορντεόν δεν ταίριαζε καθόλου με τον κακομοίρη τον Τζι Γκανγκ. Ήξερε πως αυτή η σκέψη δεν ήταν καθόλου δίκαιη για τον Τζι Γκανγκ, αλλά δεν κατάφερε να τη διώξει από το μυαλό της.

3

Η Τζινγκ Τσιόου ένιωθε σαν μαγεμένη και περίμενε κάποιος να διαλύσει τα μάγια. Στεκόταν έξω απ' το σπίτι και περίμενε το θείο του Χουάν Χουάν να βγει. Σκέφτηκε ότι, αν δεν έπαιζε εκείνος το ακορντεόν, τότε θα ήταν σίγουρα ο τραγουδιστής. Πράγματι, είχε σαστίσει που σ' εκείνο το απομακρυσμένο μέρος της Κίνας υπήρχαν κάποιοι που έπαιζαν και τραγουδούσαν τη «Λευκαγκαθιά». Ίσως οι χωρικοί να μη γνώριζαν ότι επρόκειτο για ένα τραγούδι από τη Σοβιετική Ένωση. Μόνο έτσι μπορούσε να εξηγηθεί ότι επέτρεπαν στα μέλη της εξερευνητικής ομάδας να το τραγουδούν ελεύθερα.

Έπειτα από λίγο είδε να έρχεται προς το μέρος της ένας νεαρός με τον Χουάν Χουάν αγκαλιά. Φορούσε μακρύ σκούρο μπλε βαμβακερό πανωφόρι, προφανώς σήμα κατατεθέν της ομάδας, αφού στο μεταξύ είδε και κάποιους άλλους γύρω απ' το σπίτι να φοράνε ακριβώς το ίδιο. Ο Χουάν Χουάν, έτσι όπως καθόταν στην αγκαλιά του, του είχε καλύψει το μισό πρόσωπο και η Τζινγκ Τσιόου δεν μπορούσε να διακρίνει καλά τα χαρακτηριστικά του, μέχρι που το μικρό αγόρι έτρεξε κοντά της και τότε είδε καθαρά ολόκληρο το πρόσωπό του.

Όποτε η Τζινγκ Τσιόου συναντούσε κάποιον για πρώτη φορά, ένιωθε ότι μπορούσε να τον κοιτάξει με τα μάτια της καρδιάς της, να δει κατευθείαν μέσα του. Και αντικρίζοντας το θείο του

Χουάν Χουάν, κατάλαβε ότι αυτός ο νέος δεν είχε καμία σχέση με την αισθητική της εργατικής τάξης και όσων είχε συναντήσει σ' αυτόν τον τόπο. Το πρόσωπό του δεν είχε το συνηθισμένο μπρούντζινο χρώμα και το σώμα του δεν έμοιαζε με «μαύρο ατσαλένιο πύργο» όπως των άλλων εργατών, μα ήταν λεπτό και ντελικάτο. Είχε πυκνά φρύδια που σαν δύο ξίφη διέγραφαν μια ανοδική πορεία προς το μέτωπό του. Με λίγα λόγια, απείχε απ' ό,τι οι απλοί εργάτες θα χαρακτήριζαν «όμορφο». Η Τζινγκ Τσιόου θυμήθηκε ένα φιλμ που είχε δει πριν από την Πολιτιστική Επανάσταση, τη «Νεότερη γενιά». Ο ήρωας της ταινίας λεγόταν Λιν Γι Σενγκ και ήταν ένας λεπτεπίλεπτος νεαρός που δεν είχε καμία διάθεση να ασχοληθεί με χειρωνακτικές εργασίες και απέφευγε συστηματικά οποιαδήποτε σκληρή δουλειά. Τον υποδούταν ο ηθοποιός Ντα Σι Τσανγκ, ο οποίος ήταν τέλειος για το ρόλο, αφού εκείνη την εποχή ήταν ακόμη κομψός, ενώ τογωνιώδες πρόσωπό του θύμιζε διανοούμενο.

Αν η Τζινγκ Τσιόου ήταν σκηνοθέτης κι έπρεπε να βρει ένα ρόλο για το θείο του Χουάν Χουάν, σίγουρα θα διάλεγε το ρόλο του Λιν Γι Σενγκ, αφού η φυσιογνωμία του δεν ταίριαζε καθόλου με επαναστάτη, πολεμιστή ή μικροαστού. Ωστόσο, της άρεσε πολύ η μορφή του, της άρεσε που αυτός ο νέος διέφερε από τους υπόλοιπους και το παρουσιαστικό του δεν ταίριαζε με το ρεύμα της εποχής.

Μόλις συνειδητοποίησε ότι η καρδιά της είχε αρχίσει να χτυπάει πιο δυνατά, ξαφνικά πανικοβλήθηκε και το μόνο που την απασχολούσε ήταν το ντύσιμό της. Εκείνη τη μέρα έτυχε να φοράει το βαμβακερό παλτό του αδελφού της, το οποίο έμοιαζε περισσότερο με παραδοσιακό κινεζικό ένδυμα· όχι όμως ακριβώς, αφού είχε μόνο μία τσέπη όπως οι σχολικές ποδιές. Ο γιακάς του ήταν πολύ στενός κι ερχόταν σε αντίθεση με τον ψηλό της λαιμό. Αισθάνθηκε πολύ άσχημη, σαν να έμοιαζε με καμηλοπάρδαλη.

Εδώ και πολύ καιρό, από τότε που είχαν στείλει τον πατέρα της στην επαρχία, η ίδια με τη μητέρα της και τον αδελφό της ζούσαν με το μισθό της μητέρας –ήταν δασκάλα στο δημοτικό

σχολείο– και η ζωή τους είχε γίνει πολύ δύσκολη. Έτσι, φορούσε συχνά τα παλιά ρούχα του αδελφού της. Ευτυχώς, εκείνη την περίοδο το ντύσιμο δε θεωρούνταν τόσο σημαντικό, αλλά όπως και να 'χε, το να φοράει ένα κορίτσι αγορίστικα ρούχα ήταν σίγουρα αστείο.

Πράγματι, ένιωσε ότι για πρώτη φορά την απασχολούσε το ντύσιμό της. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να δημιουργήσει άσχημη εντύπωση στον νεαρό και για πρώτη φορά αισθάνθηκε ντροπή επειδή στεκόταν μπροστά σε κάποιον φορώντας αυτά τα ρούχα.

Στο σχολείο τα αγόρια της τάξης της τη φοβούνταν εξαιτίας του παρουσιαστικού της, και στο δημοτικό και στο γυμνάσιο. Δεν τολμούσαν καν να την κοιτάξουν στα μάτια, κι όταν τύχαινε να μιλήσει με κάποιον, αυτός κοκκίνιζε. Ποτέ δεν την ενδιέφερε η εμφάνισή της ή αν τα ρούχα που φορούσε της ταίριαζαν ή όχι. Στο κάτω κάτω, γιατί να νοιαστεί;

Τώρα όμως, εκείνος που στεκόταν απέναντί της την έκανε να αισθάνεται αμηχανία και καρδιοχτύπι. Εξάλλου, ήταν τόσο καλά ντυμένος. Ο γιακάς του λευκού πουκαμίσου του ξεπρόβαλλε φρεσκοσιδερωμένος και καθαρός από το μπλε του σακάκι – κομψός και αψαλάκωτος. Τέτοια ρούχα εκείνη δε θα κατάφερνε ποτέ να αγοράσει.

Πάνω από το πουκάμισο φορούσε ένα γκρι μάλλινο πουλόβερ χωρίς μανίκια, σίγουρα πλεγμένο στο χέρι. Αν και ήξερε να πλέκει, ήταν σίγουρη ότι δε θα μπορούσε να φτιάξει ένα τόσο ωραίο πουλόβερ. Φορούσε κι ένα πολύ όμορφο ζευγάρι δερμάτινα παπούτσια, ενώ η Τζινγκ Τσιόου είχε βάλει κάτι παλιά ξεθωριασμένα σανδάλια που ντρεπόταν ακόμη και να τα κοιτάξει. Η αντίθεση στην εμφάνισή τους ήταν τεράστια.

Την κοίταξε έντονα και της χαμογέλασε, αλλά η έκφρασή του ήταν σαν να ρωτούσε με το βλέμμα τον μικρό Χουάν Χουάν: «Αυτή είναι λοιπόν η Τζινγκ Τσιόου;»

Ύστερα τη χαιρέτησε και της είπε: «Σήμερα φτάσατε στα μέρη μας;»

Της μίλησε στη μανδαρινική* γλώσσα και όχι στην τοπική διάλεκτο της επαρχίας Κ. Αναρωτήθηκε για λίγο πώς θα έπρεπε να του απαντήσει. Μιλούσε καλά μανδαρινικά· άλλωστε, στο σχολείο εκείνη επέλεγαν πάντα για να εκφωνήσει κάποιο κείμενο στο σχολικό ραδιοφωνικό σταθμό και συχνά της ανέθεταν να διαβάσει το πρόγραμμα των σχολικών εκδηλώσεων. Συνήθως όμως ντρεπόταν να μιλήσει στα μανδαρινικά, αφού στην πόλη Κ, εκτός από τους επισκέπτες, κανείς δεν τα μιλούσε στην καθημερινή ζωή. Δεν κατάλαβε γιατί της μίλησε έτσι· μήπως επειδή ήταν ξένη και δεν κατοικούσαν στον ίδιο τόπο; Του απάντησε απλώς «Ναι».

Ο νεαρός αμέσως την ξαναρώτησε: «Συντρόφισσα συγγραφέα, ήρθες από την επαρχία Κ ή από τη Γιαν Τζια Χε; Τα μανδαρινικά σου είναι πολύ καλά».

«Δεν είμαι συγγραφέας», αποκρίθηκε δειλά η Τζινγκ Τσιόου, «και ήρθα από την επαρχία Κ».

«Πρέπει να ήταν πολύ κουραστικό το ταξίδι σου... Πολύ μεγάλη πορεία σ' ένα δρόμο όπου δεν μπορεί να περάσει ούτε τρακτέρ», συνέχισε εκείνος και επιχείρησε να βάλει στη χούφτα της μια καραμέλα. Κρατούσε στο χέρι του δυο καραμέλες, κλεισμένες στο στολισμένο με λουλουδάκια περιτύλιγμά τους. Προφανώς, δεν τις είχε προμηθευτεί από την αγορά της επαρχίας Κ, μια και δεν τις είχε ξαναδεί.

«Δεν τρώω καραμέλες, ευχαριστώ, δώσ' την καλύτερα στο μικρό».

«Εσύ δεν είσαι μικρή;» έκανε εκείνος και την κοίταξε σαν να έβλεπε στ' αλήθεια ένα παιδί.

«Δεν άκουσες τον Χουάν Χουάν που με φώναξε θεία;» του αντιγύρισε κι εκείνος γέλασε. Της άρεσε το γέλιο του. Υπάρχουν μερικοί που όταν γελάνε, κουνάνε μόνο τους μυς του προσώπου τους, το στόμα τους δείχνει να χαμογελά, αλλά τα μάτια τους μένουν αγέλαστα, αδιάφορα ή εκφράζουν μίσος.

---

* Η επίσημη κινεζική γλώσσα. (Σ.τ.Μ.)

Όταν όμως γέλασε εκείνος, γέλασε ολόκληρος· στο πρόσωπό του σχηματίστηκαν δύο γοητευτικές γραμμές που ξεκινούσαν από τη μύτη του, κι έπειτα ακολούθησαν τα μάτια του. Σου έδινε την εντύπωση ότι το γέλιο πήγαζε κατευθείαν απ' την καρδιά του. Δεν προσπαθούσε να το κρύψει, ούτε να γελάσει κοροϊδευτικά. Το γέλιο του ήταν εγκάρδιο και ειλικρινές.

«Δεν τρώνε μόνο τα παιδιά καραμέλες», της είπε κι έκανε μια κίνηση να της τη δώσει. «Πάρ' την, μην ντρέπεσαι», επανέλαβε.

«Την παίρνω για τον Χουάν Χουάν», του εξήγησε η Τζινγκ Τσιού με αυτοπεποίθηση.

Ο Χουάν Χουάν έτρεξε προς το μέρος της, δείχνοντάς της ότι ήθελε να τον πάρει αγκαλιά.

Η Τζινγκ Τσιού ένιωσε πολύ κολακευμένη που είχε κερδίσει τόσο γρήγορα την αγάπη του παιδιού. Τον πήρε στην αγκαλιά της. Ύστερα είπε απευθυνόμενη στον νεαρό: «Η Ντα Μα ζήτησε να έρθουμε να σε φωνάξουμε για το φαγητό... ας πάμε λοιπόν».

Τότε εκείνος άπλωσε τα χέρια του προς το παιδί και είπε: «Χουάν Χουάν, έλα να σε πάρει αγκαλιά ο θεός, η θεία είναι κουρασμένη, περπάτησε πολύ σήμερα». Ο Χουάν Χουάν χωρίς να διαμαρτυρηθεί πήγε στη δική του αγκαλιά. Τότε ο νεαρός έγενεψε στην Τζινγκ Τσιού να ξεκινήσει για το σπίτι, μα εκείνη αρνήθηκε.

«Πήγαινε εσύ πρώτος κι εγώ σε ακολουθώ», του απάντησε. Ντρεπόταν να προπορευτεί, επειδή φοβόταν ότι μέχρι να φτάσουν στο σπίτι, μπορεί να παρατηρούσε το ντύσιμό της.

Ο νεαρός δεν έφερε αντίρρηση και ξεκίνησε με τον Χουάν Χουάν αγκαλιά.

Η Τζινγκ Τσιού τους ακολούθησε παρατηρώντας τον: περπατούσε με την πειθαρχία και την τάξη ενός στρατιώτη. Δεν έμοιαζε στο παραμικρό με τα άλλα δύο αγόρια της οικογένειας, τον Τζι Χονγκ και τον Τζι Γκανγκ, λες και καταγόταν από άλλη οικογένεια.

«Εσύ έπαιζες ακορντεόν;» τον ρώτησε.

«Α, με άκουσες; Είδες πόσα λάθη έκανα;» της αποκρίθηκε.

Η Τζινγκ Τσιόου δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του, αλλά κατάλαβε ότι χαμογελούσε. «Να ακούσω τα λάθη σου; Πώς γίνεται; Δεν ξέρω να παίζω ακορντεόν», είπε ντροπαλά.

«Η σεμνότητα βοηθάει τον άνθρωπο να προοδεύει, κι εσύ είσαι τόσο σεμνή· άρα, θα προοδεύσεις πολύ», αντιγύρισε και στράφηκε προς το μέρος της. «Το ψέμα όμως δεν είναι καλό, να το ξέρεις... Παίζεις ακορντεόν, έτσι δεν είναι; Το έχεις φέρει μαζί σου;»

Η Τζινγκ Τσιόου έγνεψε αρνητικά.

«Εντάξει. Όταν φτάσουμε σπίτι, θα παίξεις λίγο να σ' ακούσω;» τη ρώτησε.

Έδειξε να ταράζεται με την πρότασή του. «Όχι, όχι, παίζω πολύ άσχημα, εσύ είσαι τόσο καλός, δεν μπορώ να παίζω μπροστά σου... ίσως κάποια άλλη στιγμή», αποκρίθηκε επιφυλακτικά κι έπειτα ρώτησε με περιέργεια: «Πώς και ξέρεις τη *Λευκαγκαθιά*;»

«Είναι πολύ γνωστή, την ήξεραν όλοι στη δεκαετία του '50. Πολλοί την τραγουδάνε στα μέρη μας... Εσύ μπορείς να την τραγουδήσεις;»

Η Τζινγκ Τσιόου σκέφτηκε για λίγο. Ξαφνικά, το μυαλό της πέταξε ξανά στους στίχους του τραγουδιού και σε όσα είχε μάθει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. «Το τραγούδι μιλάει για τα λευκά άνθη της λευκαγκαθιάς, αλλά σήμερα ο αρχηγός Τζάο μας είπε την ιστορία για τα κόκκινα άνθη... Στ' αλήθεια βάρθηκαν κόκκινα από το αίμα των μαρτύρων που χύθηκε στη ρίζα του θάμνου;»

Δεν της απάντησε αμέσως και τον ξαναρώτησε για δεύτερη φορά. Αμέσως όμως ένιωσε ότι η ερώτησή της ήταν ανόητη. Εκείνος χαμογέλασε.

«Ήταν πολύ χαζή η ερώτησή μου, ε;» έκανε η Τζινγκ Τσιόου. «Απλώς θέλω να μάθω· μαζεύω υλικό για το σχολικό βιβλίο και δε θέλω να γράψω ανακρίβειες».

«Δε χρειάζεται να γράψεις ανακρίβειες. Ο τρόπος που θα γράψεις αυτό που άκουσες είναι δικό σου θέμα και δεν έχει σημασία αν είναι αλήθεια ή ψέματα».

«Θες να πεις ότι πιστεύεις κι εσύ πως τα άνθη έγιναν κόκκινα απ' το αίμα;»

«Αν το δεις από επιστημονική άποψη, δεν το πιστεύω, είναι αδύνατον, τα άνθη δεν μπορεί να γίνουν κόκκινα γι' αυτόν το λόγο. Οι άνθρωποι όμως στα μέρη μας διηγούνται εδώ και χρόνια ετούτη την όμορφη ιστορία».

«Θες να πεις ότι λένε ψέματα;» ρώτησε η Τζινγκ Τσιόου.

Εκείνος χαμογέλασε. «Δε λένε ψέματα, είναι απλώς μια ρομαντική ιστορία. Η ζωή μάς προσφέρει μια αντικειμενική πραγματικότητα, αλλά ο καθένας μας την αντιλαμβάνεται διαφορετικά. Αν κοιτάξεις τον κόσμο με τα μάτια ενός ποιητή, θα τον δεις διαφορετικό».

Η Τζινγκ Τσιόου σκέφτηκε ότι ο τρόπος που μιλούσε ήταν πολύ εκλεπτυσμένος, της θύμισε ένα συμμαθητή της που μιλούσε όπως αυτός.

«Έχεις δει ποτέ λευκαγκαθιά να ανθίζει;» τον ρώτησε.

«Ανθίζει συνήθως τον Μάιο, μερικές φορές όμως και τον Ιούνιο», της απάντησε.

«Κρίμα, δε θα μπορούσα να τη δω. Θα φύγουμε στα τέλη του Απριλίου», έκανε η Τζινγκ Τσιόου.

«Μπορείς να ξανάρθεις για βόλτα», πρότεινε εκείνος. «Όταν ανθίσει, σου υπόσχομαι να σε καλέσω να έρθεις να τη δεις».

«Πώς θα με καλέσεις;»

Εκείνος γέλασε. «Σίγουρα θα βρω έναν τρόπο, θα δεις...»

Ήταν σίγουρη πως την πείραζε κι ότι δεν εννοούσε όσα έλεγε. Πώς θα κατάφερε να την καλέσει; Με το τηλέφωνο σίγουρα θα ήταν πολύ δύσκολο, αφού το σχολείο τους διέθετε μόνο ένα. Όποιος ήθελε να στείλει ένα μήνυμα από μακριά, το έκανε με τηλεγράφημα. Επίσης, αμφέβαλλε αν στο Σι Τσουέν Πινγκ υπήρχε τηλέφωνο.

Το ίδιο σκεφτόταν κι εκείνος. «Στο χωριό δεν υπάρχει τηλέφωνο, αλλά θα σου γράψω».

Τρόμαξε. Έμενε με τη μητέρα της σ' ένα δωμάτιο δίπλα στο σχολείο, κι αν της έγγραφε, το γράμμα σίγουρα θα το έβρισκε

πρώτη εκείνη και η Τζινγκ Τσιόου θα πέθαινε από το φόβο της. Από τα παιδικά της χρόνια, η μητέρα της της είχε εμφυσήσει την πεποίθηση ότι «ένα λάθος βήμα οδηγεί στην παντοτινή θλίψη», αν και ποτέ δεν της είχε εξηγήσει τι εννοούσε με το «λάθος βήμα». Έτσι, από τη δική της οπτική γωνία η συναναστροφή με ένα αγόρι ήταν ήδη λάθος.

«Μη μου γράψεις, μη μου γράψεις, δε θέλω να το δει η μητέρα μου», αντιγύρισε νευρικά.

«Μη φοβάσαι, αφού δε θες να σου γράψω, δε θα το κάνω. Άλλωστε, η λευκαγκαθιά δε χάνει γρήγορα τα άνθη της, ανθίζει για πολύ καιρό... Αν έχεις χρόνο τον Μάιο ή τον Ιούνιο... βρες μια Κυριακή και έλα να μας επισκεφθείς», την καθησύχασε.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του αρχηγού Τζάο, ο νέος κατέβασε τον Χουάν Χουάν· στο μεταξύ, είχε μαζευτεί όλη η οικογένεια.

Η Σιόου Τζι συστήθηκε ως η μεγαλύτερη αδελφή και στη συνέχεια, με πολύ ευγενικό τρόπο, σύστησε και τους υπόλοιπους στην Τζινγκ Τσιόου: «Αυτός είναι ο μικρότερος αδελφός κι εκείνη η κουνιάδα μου». Όλοι ήταν ικανοποιημένοι με το ρόλο τους στην οικογένεια. Η Σιόου Τζι σύστησε τελευταίο το «θείο» του Χουάν Χουάν. «Κι αυτός είναι ο θεός, έτσι να τον αποκαλείς».

Η Τζινγκ Τσιόου τον είπε αυθόρμητα «αδελφό», θεωρώντας ότι ήταν ένα από τα παιδιά της οικογένειας, και όλοι γέλασαν. Δεν κατάλαβε τι τους είχε φανεί τόσο αστείο και ντράπηκε που γελούσαν.

«Δεν ανήκω στην οικογένεια, είμαι σαν εσένα. Απλώς έζησα σ' αυτό το σπίτι για ένα διάστημα και με αποκαλούν "θείο", αλλά εσύ δε χρειάζεται να με λες έτσι. Το όνομά μου είναι Τσεν Σου Σιν. Μπορείς να με φωνάζεις έτσι ή καλύτερα λέγε με Λάο Σαν, όπως με αποκαλούν οι περισσότεροι», εξήγησε ο «θείος».

Στον απόηχο της Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα, ένα νεαρό κορίτσι, η Τζινγκ Τσιόου, ερωτεύεται ένα αγόρι με το παρατσούκλι «Λάο Σαν». Η Τζινγκ Τσιόου προέρχεται από μια πολιτικά διωκόμενη οικογένεια, ενώ ο Λάο Σαν είναι γιος ενός πανίσχυρου στρατηγού. Εκείνη φοβάται ότι η σχέση τους είναι καταδικασμένη, εκείνος όμως κάνει τα πάντα για να την προστατεύσει και τελικά κερδίζει την καρδιά της. Η μοίρα, όμως, έχει αποφασίσει διαφορετικά γι' αυτούς...

Χρόνια αργότερα, η Τζινγκ Τσιόου δημοσιεύει μέσω της *Αι Μι* αποσπάσματα από τα ημερολόγιά της, που μιλούν για εκείνη τη δυνατή ιστορία αγάπης που σημάδεψε τη ζωή της για πάντα. Μια ιστορία συγκινητική και παθιασμένη, που θα αγγίξει την καρδιά κάθε αναγνώστη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-009-5

9 789604 960095

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08628

ΔΙΑΒΑΖΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ